

ПРАВЕДНАТА БАБА

Предъ райскитѣ дври, пазени отъ два архангела съ огнени мечове, се виждатъ голѣми возни. Задъ тѣхъ стои свети Петъръ, съ китка ключове на кръста.

Една душа на старецъ — паднала ничкомъ, съ чело опръно о земята — цѣла трепери въ очакване.

Св. Петъръ (гледа вознитѣ). Праведенъ. Въ рая!

Дѣдото (вдига глава сепнато). Какъ? Не може да бжде! Грѣшка има, свети Петре.

Св. Петъръ. Какво? Моитѣ возни не лъжатъ. Ето. Показватъ праведна душа.

Дѣдото. Не е право, свети Петре, не е право. Грѣшенъ съмъ азъ, грѣшенъ.

Св. Петъръ. Защо? Какво си съгрѣшилъ?

Дѣдото. Много. Че лесно ли е да бжде праведенъ чо-

вѣкъ, свети човѣче!

Св. Петъръ. Ехъ, право е. Но кажи ти, изброй своитѣ грѣхове, да видимъ!

Дѣдото (оглежда се плахо). Че... че... че азъ не съмъ постилъ всички петъци, светийо.

Св. Петъръ. Но си давалъ отъ залька си на по-сиромаси отъ тебе, човѣче.

Дѣдото (скромно). Ехъ, голѣма работа... да раздѣлишь трохитѣ си съ другито.

Св. Петъръ (благо). Знамъ те азъ, знамъ те, праведна душо! (Тупа го по рамото). Хайде сега въ рая — да благувашъ до вѣки вѣковъ! (Исправя го). Заведете го въ най-хубавото мѣсто на рая, служители божи!

Дѣдото (опира се — въ недоумение). Не може да бжде, не може да бжде! Че нито срѣди, нито петъци съмъ пазиль.